

ආයෝජන කාන්තාව වග නොදැක සිතුව ගැනීම

ලංකාවේ ජනාධිපතිවරණ ඉතිහාසයේ ඉතාම තීරණාත්මක වශයෙන් රටේ මෙන්ම මහජනතාවගේ පැවැත්ම තීරණය කෙරෙන ජනාධිපතිවරණයක් හැටියට එය හැඳින්වුව ද වරදක් නැත. අප අද මුහුණ දෙමින් සිටින්නේ ගැඹුරු ආර්ථික අර්බුදයකටය. නිදහසින් පසු මේ සා ගැඹුරු ආර්ථික අර්බුදයකට අපේ රට මුහුණ දුන්නේ නැත. එනිසා පිළිතුරු සොයාගත යුතුව තිබෙන්නේ අප රට ගොඩනැගීමට පෙර ගොඩනැගීම පිළිබඳ ප්‍රශ්නයකටය. මේ පරිසරයෙහි ජනාධිපතිවරණය දෙස බැලිය යුත්තේ පසුගිය වසර 71ක කාලයේදී අපට වැරදිවූ තැන් මෙන්ම පසුගිය වසර 71ක කාලයේදී ආර්ථිකමය වශයෙන් වූ බිඳ වැටීම් දැලකිල්ලට ගත්තීමයි. සාමාන්‍යයෙන් ජනාධිපතිවරණවල ඉදිරිපත් කරන පොරොන්දුවලට වඩා මෙවර අපේක්ෂකයන් ද ප්‍රතිපත්තිමය කාරණා ගැන වැඩිපුර කතා කරන තැනකට තරල්ල වී සිටින්නේ ඒ නිසා විය යුතුය. මධ්‍යම පාන්තිකයන්, රාජ්‍ය සේවකයන් ආදීන් ආර්ථිකය ගැන විශේෂයෙන් කතා කරන මේ තත්ත්වය කිසියම් ඉදිරිහැඹී සියවරක් හැටියට ම ම සලකමි.

වසර හතළිහක් තිස්සේ භාවිත වීවන ආර්ථිකය හැටියට හැඳින් වූ නව ලිබරල් ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය දැන් තිබෙන්නේ අර්බුදයට ගොසිනි. එය අප රටට පමණක් සීමා නොවූ ගෝලීය අර්බුදයකි. ආර්ථික විශේෂකයන් පවසන පරිදි ලබන වසර වනවිට දළ ජාතික නිෂ්පාදනය ගෝලීය මට්ටමෙන් ගත්කල 2-3% අතර පහළ අඩියකට වැටෙනු ඇත. ලංකාවට අදාළව ගත්විට 2015 දී 5%ක කිඹු ආර්ථික වර්ධන වේගය දැන් තිබෙන්නේ 2%ට වැටී ය. දකුණු ආසියාවේදී ලංකාව ඇල්ෆානිස්ටානයෙන් පහළට වැටී ඇති බව පසුගියදී කියනු ලැබුවේ අමාත්‍යවරයාම විසිනි. එහෙත් මේ ආර්ථික කඩාවැටීමට හේතු ප්‍රධාන ප්‍රමාණවත් පරිදි සොයා බැලීමක් සිදු නොවන බව මගේ හැඟීමයි. මූලිකව ගත්කල මෙම අර්බුදයට අපට පාලනය කළ නොහැකි ගෝලීය සාධක මෙන්ම ජාතික වශයෙන් ගත්කල ආර්ථික උපායමාර්ගවල ද අවුලක් ද තිබේ. ආර්ථිකය අවකළමනාකරණයක් දූෂණයන් වංචාවක් තාස්තියක් රාජ්‍ය සේවයේ බිඳවැටීමක් එකතු වූ විට රෝගීයා සිටින්නේ අසාධ්‍ය තත්ත්වයේය. පැළැවින්ම මේ වනවිට රටේ නිෂ්පාදනය තිබෙන්නේ බින්දුවට වැටීලාය. නැතහොත් නිෂ්පාදනයක් සිදු නොවන තරම්ය.

මගේ මූලිකම අවධානය හිමිවන්නේ ජනපති අපේක්ෂකයන් අඩුවෙන්ම අවධානය යොමුකරන කාරණාවටය. එනම් රාජ්‍ය ආදායම් බිඳවැටීමය. 1977 දී විවෘත ආර්ථිකය හඳුන්වා දෙන විට ලංකාවේ රාජ්‍ය ආදායම දළ දේශීය නිෂ්පාදනයෙන් 24%කි. එය අද 10-12% අතර දෝලනය වේ. එට එක් හේතුවක් වූයේ නිෂ්පාදනය බිඳවැටීමය. අනෙක් කරුණ මූල්‍ය ප්‍රතිපත්තියයි. 1977 න් පසුව ඉහළ පැලැන්තියට අසීමිත ලෙස බදු සහන දෙන පිළිවෙලක් එවක එ.ජා.ව. ආණ්ඩුව ඉනුගමනය කළේය. මොසමණ බදු සහන දුන්නේ නිෂ්පාදනයක් වූහොත් නැත. එහෙත් පාරිභෝගිකයන් මත කෙළින්ම පැවැත්වන වඩු බදු ප්‍රමාණය අද වනවිට තිබෙන්නේ 87% ක් වැනි ඉහළ අගයකය. එහි අනන්‍යතාවය නම් ඇති හැකි ධනාත්තියගෙන් අය කෙරෙන සාදු බදු ප්‍රමාණය 13% ක් වැනි සුළු ප්‍රමාණවත් වන්නේ ලංකාව ලබාගත් ණය වැරදියක ගෙවීමට පමණි. දහතර ලක්ෂයක් වූ රාජ්‍ය සේවකයන්ට පවා ගෙවීමට, ලක්ෂ පහතර අධික වූ විද්‍යාමිතයන්ට විද්‍යාල වැටුප් ගෙවීමට, නිදහස් අධ්‍යාපනයට හා සෞඛ්‍යයට, සංවර්ධනයට ආදී සියල්ලට මුදල් යොදා තිබෙන්නේ ණයටය. විදේශ ණය කන්ද මේ වනවිට වොල්ට් බිලියන 55 ක් දක්වා අහස උසට නැග තිබේ. දේශීය ණය කන්ද රුපියල් මිලියන 13 ක් දක්වා ඉහළ ගොස් තිබේ. මේ අතර රුපියල්වලට අමතරව ඩොලර්වලින් ගත් ණය ද සැලකිය යුතු ප්‍රතිශතයක් තිබේ. වෙළෙඳපොළෙන් බැංකුවලින්, පෞද්ගලික අංශයෙන්, ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදලෙන්, ලෝක බැංකුවෙන්, වෙනත් ආණ්ඩුවලින් ආදී වශයෙන් සියලුම මූල්‍යමූලින් ණය ගත් රටක් බවට ලංකාව පත්ව තිබේ.

අපට සම්බන්ධතා විශ්වාසීන

දේවැනි කාරණය නම් අපේ විදේශ විනිමයයි. අපට රුපියල් පමණක් නොවේ රට

ආයෝජන ද මෙරටින් පලායාමය. මේ වනවිට විදේශ ආයෝජන සම්පූර්ණයෙන්ම ගලායමින් තිබෙන්නේ ආසියාවේ අනෙකුත් රටවලටය. රටින් විකුමසිංහගේ එක්සත් ජාතික පක්ෂ ආණ්ඩුවක් බලයට පැමිණි විට ප්‍රාග්ධනය මෙරටට ගලායන්නේ යැයි කතාවක් තිබුණේ අද එය යථාර්ථයක් වී නැත. එහෙත් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයක් බලයේ සිටින විනයට ප්‍රාග්ධනය ගලා යයි, ඇත්තටම ආණ්ඩුව වෙනස් වූණා යැයි කියා ද ප්‍රාග්ධනය ගලායන්නේ නැත. ඒ සඳහා ප්‍රතිපත්ති වෙනස් විය යුතුය. වර්තමාන ආර්ථික අර්බුදය මේ වනවිට ආර්ථික තලයෙන් පිට සමාජ, දේශපාලන, සංස්කෘතික තලවලදී ද ප්‍රකාශවන්නට පටන්ගෙන තිබේ.

රටක ආර්ථිකය දුර්වලත් රාජ්‍ය හා පෞද්ගලික යන එන්ජින් දෙක උඩය. එහෙත් ලංකාවේදී මේ එන්ජින් දෙකම තිබෙන්නේ හරියට ක්‍රියාත්මක නොවන තැනකය. රාජ්‍ය සේවය තිබෙන්නේ විශාල බිඳවැටීමකය. විනයක් නැති තත්ත්වයකය. දැනුම, ආකල්ප, අකාර්යක්ෂමතාව, දූෂණය ආදියෙන් අගතැන්පත් තැනකය. ජනපති අපේක්ෂකයන් නොවළඟා අවධානය යොමු කළ යුතු මූලික කාරණා හැටියට මේවා දැකිය යුතුය. අපේක්ෂකයන්ගේ කතා දෙස බැලීමේදී පෙරට සාපේක්ෂව යම් ආකාරයේ බර තැබීමක් මේ කාරණා ගැන තබා ඇති බව ම ම දකිමි. එහෙත් ආර්ථිකය දියානුගත කිරීමේදී තාක්ෂණික වශයෙන් වූ පිලිපැනීම් ද දැකිය නොහැකිව තිබේ. රට ස්වයංපෝෂිත කිරීමට කරන කතාව එවැන්නකි. ලංකාව යනු අද වනවිට ලෝක ආර්ථිකයේම කොටසකි. අපට ස්වයංපෝෂිත විය නොහැකිය. වර්තමානය වනවිට ලෝක ආර්ථිකයේ පෙරගමන්කරු වන්නේ ආසියානු ආර්ථිකයයි. එහෙත් අපේ වොහෝ දේශපාලකයෝ මෙවැනි වෙනසක් වී ඇති බවත් දන්නේ නැත. ලංකාව රටක් හැටියට අර්බුදයකට පත්ව තිබෙන්නේ උතුරු, නැගෙනහිර පමණක් නොව දකුණු ආසියාව පවා පෞද්ගලි ගන්වීමට ඉදිරියට පැමිණෙද්දීය. අප තවමත් යටත්විජිත සමයේ මෙන් අපනයනය කරන්නේ ඇමෙරිකාවටත් යුරෝපාකරයටත් සීමාවය. ඇමෙරිකාවේ හා යුරෝපයේ මේ වනවිට මිලදී ගැනීමේ හැකියාව අඩු වී තිබේ. නිෂ්පාදනය පහළ වැටී ඇත. චීනයේ ශ්‍රී ලංකායා ලක්ෂ 9000කට ආසන්නය. එයින් ලක්ෂ 4000 ක් මධ්‍යම පාන්තිකයෝය. ඉතින් ලෝකයේ ලොකුම වෙළෙඳපොළ තිබෙන්නේ එතැනයි. එහෙත් අපනයනය කෙරුණදී මේ ලෝක පරිමාණ වෙනස්කම් සැලකිල්ලට ගන්නා බවක් අපේ ප්‍රතිපත්ති තීරණය කරන්නන්ගෙන් තවමත් විශද නොවේ.

ජනාධිපතිවරණ ප්‍රවෘත්තියේ නිරත උගතුන් හා මුද්දිමතුන් ගැන ද යමක් කිව යුතුවේ. ගෝලීයවශය රාජ්‍යපක්ෂ මහතා ගැන කතා කරන ඇතැම් මුද්දිමතුන්ගේ තර්කයක් වී තිබෙන්නේ එකී පදගතතෙහාත් ලංකාව එකාධිකාරී, ජනාධිපති රාජ්‍යක් කරා ගමන් කරනු ඇත යන්නයි. අග්‍රාමාත්‍ය රටින් විකුමසිංහ කෙළින්ම කියන්නේ ගොඩනැගෙනු ඇත කියාය. එහෙත් මගේ අදහස නම් මේ තර්කයෙහි කිසිදු පදනමක් නැති බවය. අපේ රටේ පවතින්නේ බහු පක්ෂ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයයි. තනි පක්ෂයකට දිගු කල් බලයේ සිටින්නට මිනිස්සු ඉඩ නොදෙති. මෙවර ජනාධිපතිවරණයට පත්වන තුනක් බිහි වී තිබීමේ ඊට කදිම නිදසුනකි. ශ්‍රී ලංකා පෞද්ගලික පෙරමුණක් එක්සත් ජාතික පෙරමුණක් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණක් වෙර කරන්නේ සන්ධානවලිනි. තරම නොකළ ද දෙමළ ජාතික සන්ධානය පවා දේශපාලන තීන්දු ගන්නේ සන්ධානයක් හැටියටය. මෙවැනි සන්ධාන දේශපාලනයක් ස්ථාපිත වූ රටක් ඒකාධිපති පාලනයකට ඇති ප්‍රවණතාව ඉතා අඩුය. එනිසා මේ තර්කය ඉදිරිපත් කරන්නන්ගේ වැදගත් බව හැටියට මා දකින්නේ සුළු ධනේෂ්වරය නියෝජනය කරන පාමවන ඡන්ද හිතියට පත්කර අපේක්ෂකයානු ප්‍රවර්ධනය කිරීමකි. මෙවැනි පදනමක් නැති කතාවලින් සිදුවන්නේ රටේ පවතින සැබෑ අර්බුදය වසන් කර අවශේෂ කාරණා මාතෘකා බවට පත්වීමය.

පසුගිය වසර දහයක පහළොවක කාලයේදී රටත් මධ්‍යම පන්තියක් නව රුපකායකින් බිහි වී තිබේ. රුපියල් ලක්ෂ දහයකට වඩා මාසික ආදායමක් ලබමින් සුබෝපහෝගී මහල් නිවාසවල කුලියට ජීවත් වන මේ පිරිස වැංකුවල මුදල් තැන්පත් කරන්නෝ නොවෙති. මේ නව ජීවන සම්ප්‍රදය සමග රටෙහි විශාල කළු ආර්ථිකයක් නිර්මාණය වී තිබේ. රාජ්‍ය ආදායම පහළ වැටෙන්නට ප්‍රධාන හේතුවක් වී තිබෙන්නේ මේ කළු ආර්ථිකයයි. ජනාධිපති අපේක්ෂකයන්ගෙන් මේ කළු ආර්ථිකය ගැන ලොකු සාකච්ඡාවක් දකින්නට නොමැති වීම කතාහැටුවට කැරුණි. මේ කාරණා ගැන උනන්දු විය යුත්තේ රටේ ජාතික ආදායම මන්දිර හැටියට සැලකෙන දේශීය ආදායම, සුරාබදු හා රේඛු යන දේපාර්තමේන්තුය. එහෙත් රාජ්‍ය ආදායම අපේක්ෂිත ලෙස ගලානොඑන්නට හේතුව වී තිබෙන්නේ ද මේ මන්දිර තුනෙහි අකාර්යක්ෂමතාව හා දූෂණයයි.

මේ වාරයේදී ලක්ෂ 150කට අධික ඡන්දයක පිරිසක් සිය ඡන්දය ප්‍රකාශ කරති. මුදුන්ගෙන් ඉහළම මට්ටමේ සිටින 20% ක ජනතා ජාතික ආදායමෙන් ලබන පහළම 55% කි. පහළම

සැබෑ අර්බුදය වසන් කිරීම

පසුගිය වසර දහයක පහළොවක කාලයේදී රටත් මධ්‍යම පන්තියක් නව රුපකායකින් බිහි වී තිබේ. රුපියල් ලක්ෂ දහයකට වඩා මාසික ආදායමක් ලබමින් සුබෝපහෝගී මහල් නිවාසවල කුලියට ජීවත් වන මේ පිරිස වැංකුවල මුදල් තැන්පත් කරන්නෝ නොවෙති. මේ නව ජීවන සම්ප්‍රදය සමග රටෙහි විශාල කළු ආර්ථිකයක් නිර්මාණය වී තිබේ. රාජ්‍ය ආදායම පහළ වැටෙන්නට ප්‍රධාන හේතුවක් වී තිබෙන්නේ මේ කළු ආර්ථිකයයි. ජනාධිපති අපේක්ෂකයන්ගෙන් මේ කළු ආර්ථිකය ගැන ලොකු සාකච්ඡාවක් දකින්නට නොමැති වීම කතාහැටුවට කැරුණි. මේ කාරණා ගැන උනන්දු විය යුත්තේ රටේ ජාතික ආදායම මන්දිර හැටියට සැලකෙන දේශීය ආදායම, සුරාබදු හා රේඛු යන දේපාර්තමේන්තුය. එහෙත් රාජ්‍ය ආදායම අපේක්ෂිත ලෙස ගලානොඑන්නට හේතුව වී තිබෙන්නේ ද මේ මන්දිර තුනෙහි අකාර්යක්ෂමතාව හා දූෂණයයි.

මේ වාරයේදී ලක්ෂ 150කට අධික ඡන්දයක පිරිසක් සිය ඡන්දය ප්‍රකාශ කරති. මුදුන්ගෙන් ඉහළම මට්ටමේ සිටින 20% ක ජනතා ජාතික ආදායමෙන් ලබන පහළම 55% කි. පහළම

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ලේකම් බීවී ගුණසේකර

ප්‍රජන විසඳීමට නම් බලය ඉල්ලන සෑම පාර්ශවයකටම විවේචනාත්මකව ද මෙන්ම ස්වයං-විවේචනාත්මකව ද ප්‍රජන දෙස බැලීමට හැකි විය යුතුය. පසුගිය වසර හතළිහක කාලයේදී සිදු වූ වැරදිදී මොහොදු යන්න ගැන ආපසු හැරී බැලීමට ශක්තියක් තිබිය යුතුවේ. ජාතික හා ගෝලීය වශයෙන් රටේ මෙන්ම මහජනතාවගේ පැවැත්ම තීරණය කෙරෙන ජනාධිපතිවරණයක් හැටියට 2019 ජනාධිපතිවරණය හැඳින්වීමේ වරදක් හැක්කේ එබැවිනි.

උදහරණයකට පුහුණු හෙදියකට උපැයිය හැකි මාසික ආදායම පුහුණු ගෘහ සේවිකාවන් හතර දෙනෙකුගේ මාසික ආදායමට සමානව. වැඩිහිටි ගහණයේ වැඩිවීමට සාපේක්ෂව සෞඛ්‍ය සේවාවලට ඇති ඉල්ලුමක් සමග මෙවැනි අංශයකට අවධානය යොමුකරන්නේ නම් රටට උපැයිය හැකි මුදල අතිවිශාලය. එහෙත්